

Κίνα, Γκουιγιού Ρίγιο και Μασούτζι

ΣΤΙΣ 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ, ΣΤΟ ΓΚΟΥΙΓΙΟΥ της Κίνας φύσηξε, πράγμα παράξενο, ένα ανοιξιάτικο αεράκι. Η Ρίγιο πλησίασε την αλάνα με τα χώματα, όπου την περιμέναμε ανυπόμονα έχοντας ήδη κάνει έναν κύκλο. Ο κύκλος άνοιξε, η Ρίγιο στάθηκε στη μέση όπως κάθε απόγευμα και ξεκίνησε.

Έκανε μια βαθιά υπόκλιση, σήκωσε τα χέρια της ψηλά κρατώντας ένα τόσο λεκιασμένο μαντίλι που ήταν αδύνατο να καταλάβει κανείς το αρχικό του χρώμα, και το έσπρωξε με τον αντίχειρα κάτω απ' την παλάμη της. Έπειτα έκανε μια απότομη κίνηση, άνοιξε την παλάμη της και το μαντίλι είχε εξαφανιστεί. Ξεσπάσαμε όλοι σε χειροκροτήματα. Η Ρίγιο δε μας έδωσε καμία σημασία αλλά φώναξε τον Λι να έρθει κοντά της. Έβαλε το χέρι της στην τσέπη του παντελονιού του και τράβηξε το μαντίλι από εκεί.

— Ουάου! Είσαι φοβερή, Ρίγιο, φώναξε ο Λι.

Η Ρίγιο ήξερε να μας εντυπωσιάζει με τα πιο απίθανα κόλπα. Μπορούσε να μας κάνει να την κοιτάμε με το στόμα ανοιχτό όταν κάτι που υπήρχε στην τσέπη κάποιου βρισκόταν ξαφνικά στην τσέπη κάποιου άλλου, ή όταν έκανε όλα τα πουλιά στο Γκουιγιού να πετάνε ακριβώς πάνω απ' τα κεφάλια μας.

— Μα πώς το έκανες; ρώτησε ο Λι γεμάτος απορία. Είχα τα χέρια μου στις τσέπες πριν από λίγο και δεν υπήρχε τίποτα εκεί. Πες μου το κόλπο, Ρίγιο.

— Δεν υπάρχει κόλπο, απλά είμαι μάγος, είπε εκείνη σοβαρά, και σε λίγο θα έρχεστε να με βλέπετε στο Μεγάλο Θέατρο της Κίνας και θα πληρώνετε εισιτήριο. Αλλά θα πληρώνετε μόνο το μισό επειδή είστε φίλοι μου.

— Κάνε μας κι άλλο κόλπο, ξεφωνίσαμε εμείς.

— Τέλος για σήμερα. Σε λίγο θα σκοτεινιάσει. Ο μάγος πρέπει να ξεκουραστεί. Αύριο πάλι την ίδια ώρα, είπε η Ρίγιο, που δε σπαταλούσε το ταλέντο της για κανέναν, και μας γύρισε την πλάτη.

Ο ήλιος έδυε πίσω από τα βουνά με τα πληκτρολόγια και τις οθόνες. Ο Μασούτζι περπατούσε ξυπόλητος ανασκαλεύοντας καλώδια και κινητά, σκάνερ, πληκτρολόγια, τσιπάκια, πλακέτες και λογιών λογιών ηλεκτρονικές σαβούρες που βρίσκονταν στοιβαγμένες σ' έναν πελώριο σωρό έξω από τις παράγκες. Όταν έβλεπε κάτι που του κινούσε την προσοχή, το έβαζε στο σάκο που κρεμόταν από τον ώμο του. Αυτό κάναμε όλοι μας. Μετά τα ξεχωρίζαμε, τα σπάγαμε, βγάζαμε τα ψήγματα χρυσού ή ασημιού που είχαν μέσα τους και τα πουλούσαμε. Η Ρίγιο έφτασε τρέχοντας δίπλα του, σέρνοντας τις μοβ σαγιονάρες της.

— Άσ' το αυτό, έχει λιώσει, δεν το βλέπεις;

— Είναι αυτό το κόκκινο που τραβάει το βλέμμα μου, είπε ο Μασούτζι και σκουπίστηκε στην μπλούζα του.

— Τελείωσαν τα χρυσά; ρώτησε η Ρίγιο.

— Μπα, δε νομίζω, από την άλλη μεριά έχει κι άλλα. Αν δεν τα μάζεψε ο Σιν.

Ο Σιν είμαι εγώ και είμαι πρώτος συλλέκτης θησαυρών. Στο ηλεκτρονικό βουνό που επέλεγα κανένας δεν πλησίαζε, γιατί όλοι φοβόντουσαν τον ανταγωνισμό. Και με το δίκιο τους!

Το σακουλάκι του Μασούτζι ήταν γεμάτο. Το σήκωσε λίγο σαν να το ζύγιζε σε μια αόρατη ζυγαριά.

— Ρίγιο, λες να βγει ένα κιλό; τη ρώτησε.

— Όλο βλακειές λες, προχώρα, αποπήρε τον Μασούτζι.

Η Ρίγιο μπορούσε να γίνει πολύ σκληρή καμιά φορά με τους φίλους της, αλλά ποτέ δεν το εννοούσε.

— Από πού έρχονται όλα αυτά τα ηλεκτρονικά; ρώτησε ο Μασούτζι κοιτάζοντας το θεόρατο βουνό με τις οθόνες των ηλεκτρονικών υπολογιστών.

— Πού θες να ξέρω; Μάλλον από παντού.

— Ρίγιο, λες όλα αυτά να έχουν δηλητήρια;

— Μην είσαι χαζός. Πώς σου ήρθε αυτό;

— Επειδή όταν τα καίνε μυρίζουν άσχημα κι έπειτα κάποιιοι απ' αυτούς που τα ξεχώριζαν ή τα έκαιγαν είναι άρρωστοι.

— Πού θες να ξέρω, Μασούτζι;

Τη νύχτα, το ηλεκτρονικό βουνό λάμπει. Μέσα σ' εκείνη τη μάζα από πεταμένα εξαρτήματα, τα κομματάκια χρυσού, ασημιού, χαλκού και γυαλιού που είναι πάνω τους λαμποκοπούν στο φως του φεγγαριού. Ύστερα έρχεται πάλι η μέρα και βλέπουμε αυτό που είναι η αλήθεια: Η Γκουιγιού δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια επικίνδυνη χωματερή. Ακόμη κι αν το υποψιαζόμαστε, όμως, δεν μπορούμε να το σταματήσουμε. Ας πούμε κάποιος που σκαρφαλώνει σε ψηλά κτίρια για να τα βιάψει ξέρει ότι έχει μεγαλύτερη πιθανότητα να πάθει κάποιο ατύχημα από έναν υπάλληλο γραφείου, όμως αυτό δε νομίζω να έκανε κανένανμπογιατζή να γίνει υπάλληλος. Κάτι τέτοιο.

Μια κρύα και βροχερή νύχτα, στις 2 Ιανουαρίου, ο Λι αρρώστησε βαριά. Από το πρωί κάναμε ουρά έξω από το σπίτι για να τον δούμε.

Όταν η Ρίγιο έφτασε στην αλάνα για την απογευματινή

της παράσταση, βρισκόμασταν και πάλι μαζεμένοι εκεί. Για πρώτη φορά όμως δεν της δώσαμε καμία σημασία αλλά συνεχίσαμε να συζητάμε μεταξύ μας.

— Έι, τι γίνεται εδώ; Γιατί σπαταλάτε έτσι το χρόνο μου; μας ρώτησε.

Η Ρίγιο δε σήκωνε μύγα στο σπαθί της.

— Άκουσε, Ρίγιο, δε θέλουμε πια να μας κάνεις μαγικά, ανακοινώσαμε.

— Και γιατί παρακαλώ; είπε.

— Γιατί εμείς δεν τα χρειαζόμαστε.

— Α, μπα; είπε η Ρίγιο πληγωμένη.

— Ναι. Και σ' αυτό συμφωνούμε όλοι, είπα.

— Εντάξει, λοιπόν, γεια σας, ξεφύσηξε, τίναξε τα μαλλιά της και μας γύρισε την πλάτη.

Τελικά, αν η Ρίγιο ήταν σκληρή αυτό συνέβαινε γιατί ήταν πολύ ευαίσθητη και περήφανη.

— Περίμενε λίγο, της φωνάξαμε. Θέλουμε να κάνεις μαγικά στον Λι.

Η Ρίγιο κοντοστάθηκε.

— Μα ο Λι είναι άρρωστος στο κρεβάτι.

— Ακριβώς. Θέλουμε να πας εκεί και να τον κάνεις καλά.

Η Ρίγιο ξεροκατάπιε.

— Σ' έχουμε δει να κάνεις φανταστικά και παράξενα πράγματα, Ρίγιο, δεν μπορείς να κάνεις αυτά τα θαυμάσια πράγματα στον Λι; ρώτησα εγώ και οι υπόλοιποι κούνησαν καταφατικά τα κεφάλια τους.

— Μπορώ να πάω και να κάνω μαγικά στον Λι αλλά αυτό δε σημαίνει ότι θα γίνει καλά. Από πού σας ήρθε αυτό;

— Μα είσαι ή δεν είσαι μάγος, Ρίγιο;

— Όμως..., ψέλλισε η Ρίγιο.

— Αφήστε τη, παιδιά, δε θέλει, είπε κάποιος και διαλυθήκαμε όλοι σιωπηλά κλοτσώντας πέτρες.

Η Ρίγιο μας κοίταζε που φεύγαμε.

Την άλλη μέρα το μεγάλο φορηγό ήρθε και άδειασε νέο φορτίο με ηλεκτρονικά μπάζα. Ο Μασούτζι κι εγώ περιμέναμε υπομονετικά με τα σακούλια μας για να μαζέψουμε τα πολύτιμα εξαρτήματα. Η Ρίγιο εμφανίστηκε σέρονοντας τα πόδια της.

— Πρέπει να σου μιλήσω, είπε στον Μασούτζι.

— Είδες που σου τα 'λεγα; είπε εκείνος. Όλα αυτά είναι δηλητήρια, γι' αυτό αρρώστησε ο Λι.

— Δεν μπορώ να κάνω καλά τον Λι, είπε η Ρίγιο.

— Το ξέρω, είπε ο Μασούτζι.

— Τι να κάνω;

— Μπορείς τουλάχιστον να τον κάνεις χαρούμενο, της είπε.

Την επόμενη μέρα η Ρίγιο πήγε να δει τον Λι. Την ακολουθούσαμε σε απόσταση ασφαλείας, επειδή μερικές φορές μπορούσε να γίνει πολύ απρόβλεπτη. Μόλις έφτασε έξω από το σπίτι προσπέρασε την ουρά που περιέμενε και μπήκε μέσα. Μείναμε απ' έξω και κλοτσούσαμε ο ένας τον άλλον από την αγωνία μας.

Ο Λι ψηνόταν στον πυρετό αλλά δεν είχε χάσει το χαμόγελό του.

— Εσύ είσαι, Ρίγιο; είπε.

— Εγώ. Έχεις καιρό να φανείς και δε θέλω να χάνεις τα καλύτερά μου μαγικά. Γι' αυτό ήρθα.

Ο Λι έλαμψε ολόκληρος. Η Ρίγιο έκανε τα μαγικά της στον Λι μέχρι που εκείνος αποκοιμήθηκε. Τότε μόνο έφυγε. Όταν βγήκε την περικυκλώσαμε. Εκείνη πήρε το σοβαρό της ύφος:

— Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Τώρα θα περιμένουμε, είπε.

Στις 19 Ιουνίου ο Λι πέθανε. Τα μαγικά της δεν ήταν αρκετά για να τον κρατήσουν στη ζωή. Η Ρίγιο ήξερε πως δεν

υπάρχει αυτό που λέγεται μαγεία, πέρα ίσως από ένα ηλιο-
βασίλειμα στη Σανγκάη, ή τη θέληση ενός ανθρώπου, ή μια
φλογερή αγάπη, πράγματα δηλαδή που είχε διαβάσει στα βι-
βλία και που θα διαπίστωνε και η ίδια αργότερα.

Έπειτα από λίγα χρόνια, η Ρίγιο έστειλε στον Μασούτζι ένα
φάκελο από το Πεκίνο, με τη σφραγίδα του Μεγάλου Θεά-
τρου της Κίνας και ημερομηνία 24 Ιουλίου. Μέσα υπήρχε ένα
γράμμα και ένα εισιτήριο. Ο Μασούτζι, που δεν ήξερε να
διαβάζει ούτε είχε δει ποτέ στη ζωή του εισιτήριο, φύλαξε το
φάκελο κάτω από το μαξιλάρι του για όλη του τη ζωή.

Η πόλη Γκουιγίου της νότιας Κίνας είναι ένα μεγάλο
νεκροταφείο ηλεκτρονικών υπολογιστών. Εκεί κα-
ταλήγουν κάθε μέρα, λαθραία, χιλιάδες υπολογι-
στές: τεμαχίζονται, πλένονται σε όξινα λουτρά και
καίγονται για να αποσπαστούν τα πολύτιμα υλικά
που περιέχουν. Οι υπολογιστές μολύνουν το έδαφος
και το νερό των ποταμών με υδράργυρο, χρώμιο, κο-
βάλτιο, κάδμιο και ο αέρας μυρίζει χημικά. Εκατο-
ντάδες άνθρωποι αρρωσταίνουν και πεθαίνουν εξαι-
τίας αυτής της ηλεκτρονικής κωματερής.